

Uluslararası kurumlar nasıl etkisizleşti?

BM savaş suçları komisyonu üyesi Carla del Ponte, sürpriz bir şekilde istifa etti. Daha önce çeşitli katliamları soruşturan 70 yaşındaki tecrübeli hukukçu, istifa gerekçesi olarak komisyonun arkasında 'siyasî bir irade' olmamasını sundu.

KEMAL AY'IN
YORUMU 16'DA

TR724

Başakşehir istikrara kavuştu

2014'te teknik direktörlük koltuğunu eski hocası Abdullah Avcı'ya emanet eden ve o günden bu yana istikrara kavuşan Başakşehir ekibi, son 3 sezondur ligo ilk 4'te bitiriyor ve geçen sezon şampiyonluk yarışını son haftalara kadar taşımayı başardı.

EFE YİĞİT'LE
LİG'E DOĞRU 18'DE

GÜNLÜK E-GAZETE — SAYI: 252 — 08 AĞUSTOS 2017 SALI — WWW.TR724.COM — @TR724COM

Yeni devlet kurulmuş, halife seçilmiş, haberiniz var mı?

AK Parti'ye yakınlığıyla bilinen Oğan ve Karaman'ın açıklamalarına bakılırsa, "Yeni bir devlet kurulmuş ve halife seçilmiş. İktidara biat etmeyenler de haklı olarak cezalandırılıyor..."

Hani deveye sormuşlar: "Boynun niye eğri?" Cevap vermiş: "Nerem doğru ki..." Her iki açıklamanın da bundan farkı yok. Neresini düzelteceksiniz. Ne var ki, partinin tabanında bu görüşleri benimseyenlerin azımsanmayacak bir yeri var. Bu da gözardı edilemez. Sadece etkili bir ağızdan ilk kez bu kadar açıktan ifade ediliyor.

ERHAN BAŞYURT'UN YORUMU 2 VE 3'TE

AİHM'DEN TÜRKİYE'YE KAÇIRILAN ÖZBEN'LE İLGİLİ SORULAR:

Polisleriniz, savcılarınız bulmak için ne yaptı?

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM), Ankara'da 9 Mayıs 2017 tarihinde kaçırılan ve o tarihten bu yana kendisinden haber alınamayan akademisyen Mustafa Özben (42) için devreye girdi. Ailesinin başvurusu üzerine Türk hükümetine bazı sorular yönelten AİHM, bugüne kadar ne tür adımlar atıldığını sordu. Mah-

keme, Özben'in bulunması için etkili soruşturma yürütülmesini istedi. Özben ailesi 28 Temmuz'da AİHM'e başvuru yaptı. Başvuruda AİHM'den Özben'in bulunması için devreye girmesi ve etkili bir soruşturma için Türk hükümetine baskı kurması istendi. AİHM, 4 Ağustos'ta aldığı bir kararla AKP hükümetinden açıklama istedi.

ALİ ADİL ÇAKAR'IN ANALİZİ 12'DE

'Vatan Haini Kim?' Sorusu

Ortada bir eski rejim vardır artık. Bir de yeni rejim. 1982 anayasası eski rejimdir. Bu anayasayı tanımayan bir güç, onu ortadan kaldırdı. Yerine gelen sistem bir fiili rejimdir. Çünkü anayasası yok.

MEHMET EFE ÇAMAN'IN YAZISI SAYFA 4'TE

Selvi'nin 'sirkatin itirafları'

AKP'de herkes panik halinde kendini sağlama alma peşinde. Bunun için ilk akıllarına gelen, haber ve yazı çıkarmak. Hürriyet'te yazdığından Abdülkadir Selvi öne çıkan isim. Ancak yazdıkları maksadın aksiyile sonuçlanıyor.

SEFER CAN'IN YAZISI SAYFA 8'DE

Kızgınlık gürültüdür, kırgınlık sessiz

TARIK TOROS YAZDI, 6'DA

Hangi yola gideceğine karar ver

SEMİH ARDIÇ'IN ANALİZİ 10'DA

Ah şu özeleştirme meselemiz!

BÜLENT KENEŞ YAZDI, 13'TE

ERHAN BAŞYURT

ErhanBasyurt@Tr724.com

YENİ DEVLET KURULMUŞ, HALİFE SEÇİLMİŞ HABERİNİZ VAR MI?

AK Parti'ye yakınlığıyla bilinen iki ismin geçtiğimiz hafta yaptıkları açıklamalar ve kaleme aldıkları yazılar haklı olarak çok tartışıldı.

İlki, AK Parti eski MKYK üyesi Ayhan Oğan'ın YAŞ kararlarını değerlendirdiği açıklamaları.

Oğan, **“Şimdi biz yeni bir devlet kuruyoruz, beğenin beğenmeyin bu yeni devletin kurucu lideri Tayyip Erdoğan'dır”** değerlendirmesi yaptı.

İkincisi, “AK Parti'nin fetvacısı” olarak bilinen Hayrettin Karaman'ın sigara ve Hilafet üzerine yazdığı yazılardı.

Sigara içen kadınlara yönelik ifadelerinden özür dileyip geri adım attığı için üzerinde durmayacağım.

'Hilafet' konusundaki yazısında ise Karaman şöyle diyor:

“Fırka anayoldan (Ehl-i sünnet topluluğundan), ümmetin cumhurundan ayrılan, ümmeti bölen, ümmetin bey'at ettiği başkanı tanımayan ve ona isyan eden sapkın grubun adıdır.

Ehl-i sünnet ve cemaat terki bindeki cemaat ise şartlarını taşıyan bir halifeye bey'at etmiş, Peygamberimiz (s.a.) ve ashabının açıklayarak ve yaşayarak emanet ettiği İslam'ı benimsemiş ümmet çoğunluğudur...

Gülen Hareketi açıkça yoldan çıkınca devlet onların yakasına yapıştı ve hak ettiklerini yapıyor.

Bazı yazarlar ve konuşmacılar hem onlara hem de

mesela tarikatlara ve STK'lara, bence yanlış yere cemaat dedikleri için endişeye kapılıyor, 'Onlar masum, onlara dokunmayın, dokunursanız İslam'a dokunmuş olursunuz' diyorlar...'”

AK Parti'ye yakınlığıyla bilinen Oğan ve Karaman'ın açıklamalarına bakılırsa, **“Yeni bir devlet kurulmuş ve halife seçilmiş. İktidara biat etmeyenler de haklı olarak cezalandırılıyor...”**

Hani deveye sormuşlar: **“Boynun niye eğri?”**

Cevap vermiş: **“Nerem doğru ki...”**

Her iki açıklamanın da bundan farkı yok.

Neresini düzelteceksiniz.

Ne var ki, partinin tabanında bu görüşleri benimseyenlerin azımsanmayacak bir yeri var. Bu da gözardı edilemez.

Unutmayın, Millî Görüş'ün bir kanadı için Erbakan da Halife'ydi. Yani söylem yeni değil. Biz üniversitedeyken bu propagandayla destek toplamaya çalışıyorlardı.

Yani bu söylem ve yakıştırmalar yeni değil... Sadece etkili bir ağızdan ilk kez bu kadar açıktan ifade ediliyor.

Uzun süredir bu köşede ısrarla altını çizip yazıp söylüyoruz...

AK Parti, başarısız bir darbe girişimi üzerinden başarılı bir karşı devrim gerçekleştiriyor.

Kendisine biat etemeyen Cemaat'i hedef gösterip, sol, laik, Kürt farkı gözetmeksizin tüm muhaliflere 'temizlik' operasyonu yapıyor...

İktidarın FETÖ sakızını çiğneyen muhalifler, altına odun taşıdıkları ateşte kurbağa misali ağır ağır haşlandıklarının farkında bile değiller.

İktidarın kendileri gibi biat etmeyen Cemaat'i bitirmesi için her türlü hukuksuzluğuna destek verenler, yarın CTÖ, KETÖ, LATÖ... diyerek kendilerine de benzer operasyonları üstelik hiçbir muhalefete karşılaşmadan yapılabileceğini görmek istemiyorlar...

HDP'nin Eş Genel Başkanı ve 10 vekili hapiste, CHP'li Enis Berberoğlu hapiste... Kim durdurabiliyor?

Cumhuriyet yazarları hapiste, Sözcü çalışanları hapiste...

Yarın sıranın diğer muhalif gazeteci ve aydınlarla gelmeyeceğinin garantisini almış gibi zulme sessizce destek veriyorlar.

Dindarlara duydukları kızgınlık ve nefretin, iktidar tarafından nasıl başarıyla sömürüldüğünü ve rejim değişikliğine merdiven yapıldıklarını anlamıyorlar.

Sanki iktidar 150 bin kişiyi kamudan atıp, 200 bin kişiyi gözaltına alırken, 10 yılda sadece Cemaat'i fişlemiş de solcuları, laikleri, Alevileri, Kürtleri, diğer Cemaatleri fişlememiş gibi aymazlık içinde hareket ediyorlar.

HSYK'da ağızlarına çalınan bir parmak bal ile avundukları gibi şimdi de **'Yılkı Atları'** diyerek YAŞ atamalarından teselli buluyorlar.

HSYK'da nasıl tasfiye edildilerse, 'dere geçildikten sonra' atandıkları gibi bir gecede YAŞ'tan da tasfiye edilecekler.

Yargıda ve TSK'da hakimken iktidarın Balyoz ve Ergenekon operasyonlarına engel olamayanların şimdi ki **'zügürt tesellileri'** trajikomik...

İktidarın 'yeni bir devlet kurduğuna' ve 'halifenin seçildiğine' inanmayanlara tavsiyem, Türkiye'nin 1923-1946 arasında 'tek parti ve partili cumhurbaşkanı' tarafından nasıl dönüştürüldüğünü tarafsız bir gözle incelemeleri.

AK Parti, kurucuların tüm yetkilerinin fazlasını son referandum ile elinde topladı.

Beyhude yere, **"Bu açıklamalar anayasal suç"** deyip durmayın.

Hangi savcı inceleme başlatabilir?

Anayasaya aykırı atılan adımlara **'dur'** diyecek Yüksek Mahkeme mi var?

Seçim hilesini bile iptal ettiremediniz... **Atı alan Üsküdar'ı geçti!**

Karaman, demokratik bir ülkede, seçimle Halife olmayacağını bilmez mi?

Halife 5 yılda bir değişecek mi? Yoksa, **'geleneksel manada bir kez seçilir ve ölene kadar ya da vazifesini yapamaz hale gelene kadar görevde kalacak'** mı diyor?

'Devlet Başkanı' halife ise, biat şartsa, demokrasilerin olmazsa olmazı muhalefet ne olacak?

Cemaat, biat etmediği için cezalandırmayı hak ediyorsa, muhalif diğer yüzde 50 hak etmiyor olabilir mi?

Devlet başkanı (Karaman'a göre Halife) şayet seçimle değişirse, diyelim Kemal Kılıçdaroğlu seçilirse, o zaman AK Parti'ye destek veren yüzde 50 mi zulmü hak etmiş olacak?

Karaman, bir saptırma daha yapıyor. Sanki Cemaat'e saldırılar 15 Temmuz sonrası başlamış gibi...

Oysa Cumhurbaşkanı, 2009 ve 2010'da da milli eğitim bakanlarına **'dershanelerinin kapatılması talimatı verdiğini, yapamadıklarını'** açıkladı.

Söz konusu yıllarda Karaman, Işık Sigorta ve Bank Asya'nın ücretli danışmanıydı. Gazeteci Yazarlar Vakfı'nın Abant Toplantıları'na katılıp, yurt dışı gezilerinde yer alıyordu...

Bir hatırlatma da diğer Cemaat ve tarikatlara...

'Selefi' gelenekten gelen Karaman açıkça diyor ki, "Tarikatlara ve STK'lara, bence yanlış yere cemaat dedikleri için endişeye kapılıyor..."

Yani, hepsi "anayoldan sapmış birer fırka" ve Halife'ye biat edenlerin oluşturduğu "ümmetin cumhurundan cami cemaati" kapsamında değiller. Yani hepsi feda edilebilir...

Bir önceki yazımı Hüseyin Gülerce'nin ajanlığını deşifre eden Cem Küçük'e teşekkür ile bitirmiştım.

Bu yazımı da gerçek düşüncelerini açıkça dile getirdikleri için Oğan ve Karaman'a teşekkürle bitireyim!

MEHMET EFE ÇAMAN

MehmetEfeCaman@Tr724.com

@MehmetEfe_Caman

Anayasa metni devlet için varlığıyla eşdeğer önemdedir. Devletin var olduğunun göstergesi anayasasıdır. Anayasasının ortaya koyduğu sistem, devletin anayasal düzenidir.

BİR REJİM ANALİZİ IŞIĞINDA VATAN HAINİ KİM SORUSU

Anayasa, bir devletin tüm yasalarının üstündedir. Devletin rejimini, organları arasındaki işbölümünü, vatandaşlarının temel hak ve özgürlüklerini, devlet organlarının nasıl karar alacağını, yasama-yürütme-yargı erkleri arasındaki ilişkileri, kısacası devletin nasıl çalışacağını belirler anayasa. Bir anlamda devletin 'kullanma kılavuzu' gibidir. Devletin yazılı halidir desek, yanlış olmaz.

Anayasa metni devlet için varlığıyla eşdeğer önemdedir. Devletin var olduğunun göstergesi anayasasıdır. Anayasasının ortaya koyduğu sistem, devletin anayasal düzenidir. En öz ifadeyle, devlette neyin yapılıp neyin yapılamayacağını belirlediği hukuksal zemindir anayasa. Devletin tüm yasaları, ekonomiden bürokrasiye, vatandaşların haklarından toplumlarına ve devlete karşı sorumluluklarına, hükümetin yönetim yetkisinin sınırlarından eğitim sisteminin detaylarına kadar aklınıza gelen her şeyin temelinde anayasa metni vardır.

Anayasa, devleti gayri-kanuni, organize suç şebekelerinden ayıran temel farktır. Devletin gerektiğinde zor kullanmasını bile kurallara bağlayan anayasa ve onun üzerine inşa edilen yasalar, devleti bağlar. Aslında soyut bir ifade bu, devleti bağlar ifadesi. Bunun püf noktasını daha da açalım: Anayasa ve yasalar, devleti yönetenleri bağ-

lar. Buna göre, bir mahkeme anayasa ve yasalara dayanmayan bir karar alamaz, bir polis anayasa ve yasalara aykırı bir eylemde bulunamaz, bir kamu görevlisi anayasa ve yasalara aykırı bir tasarrufta bulunamaz. Bir hükümet anayasa ve yasalara uygun olmayan bir 'yatay hiyerarşi' altında kendisine anayasa tarafından verilen yetkileri, anayasaya göre yetkisiz ve sorumsuz olan bir cumhurbaşkanına veremez. Bir cumhurbaşkanı anayasa ve yasalara uygun olmayan yetkiler kullanamaz. Anayasa hukuku bunu tartışmasız bir biçimde belirlerken, gelin biraz daha detayına girelim.

1982 ANAYASASI RAFA KALKMIŞ DEĞİL Mİ?

Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin – artık sadece kâğıt üzerinde kalan – son anayasası olan 1982 Anayasası'nın 6. maddesinin 2. fıkrası, devletin tüm kuvvetleri için, yani yasama-yürütme-yargı erkleri için, anayasanın mutlak belirleyiciliğini ve üstünlüğünü bağlayıcı olarak ifade etmektedir. Bahsettiğim anayasa maddesi aynen şöyle diyor: **“Hiç kimse veya organ, kaynağını anayasadan almayan bir devlet yetkisi kullanamaz”**. Buna göre, en üst seviyeden bağlayıcı bir şekilde, devlet mekanizması, anayasaya uygun şekilde işlem yapmak zorundadır. Başka bir deyişle, ister TBMM, ister her türden mahkemeler, isterse de hükümet veya cumhurbaşka-

Eğer herhangi bir devlet organı, anayasaya dayanmayan bir tasarrufta bulunacak olursa, bu bir anayasa suçudur, kanunsuzdur. Ve çok daha önemlisi, bir işlev gaspıdır. Devletin anayasal düzeninin fiilen ortadan kaldırılmasıdır.

nı, istisnasız olarak bütün tasarruflarını anayasa metnine uygun olarak yapmak durumundadırlar. Eğer herhangi bir devlet organı, anayasaya dayanmayan bir tasarrufta bulunacak olursa, bu bir anayasa suçudur, kanunsuzdur. Ve çok daha önemlisi, bir işlev gaspıdır. Devletin anayasal düzeninin fiilen ortadan kaldırılmasıdır. İşlev gaspı 1982 anayasası ile mutlak surette yasaklanmıştır. Zaten aksi düşünülemezdi. Anayasalar devletin aynı zamanda kurucu metnidir. Hiçbir kurucu metin, devleti eşzamanlı olarak yok edebilecek bir duruma izin veremez. Anayasaya aykırı işlem yapan bir devlet, devlet olma vasfını yitirir. Yani işlev gaspı da, anayasaya aykırı tasarruflarda bulunma eylemi de devletin – anayasasının öngördüğü mevcut şekliyle – ortadan kaldırılmasına teşebbüs etmektir. Bu nedenle vatana ihanettir. Yine, bu sıraladığım anayasa suçunun yapılmış olan hukuksuz işlemlere yönelik olarak mutlak bir belirleyiciliği vardır. Bu bağlamda, yetki gaspı sonucunda veya bununla bağlantılı bir silsilede yapılan tüm tasarruflar ve kararlar hukuken yok hükmündedir. Hiç gerçekleşmemiş olarak kabul edilir.

Bugün 1982 anayasası rafa kaldırılmış durumda değil mi? Bu soruya, hayır efendim, anayasa ve anayasanın öngördüğü sistem bal gibi de geçerli diye yanıt verebilecek tek bir hukuk veya siyaset bilimi profesörü var mı? Ciddi olmak lazım, tabii eğer kendimize hala saygımız varsa! Bugün anayasal düzen yetki ve işlev gaspıyla sona erdirilmiş durumdadır. Bu durum 17/25 Aralık soruşturmalarına müdahil olunarak başlatıldı. İşleyen bir yargı sürecine yürütme erki müdahil oldu. Şaibeli işlere ve hukuksuzluğa bulaşmış bir siyasetçi ve bürokrat zümre, olağan akışındaki soruşturma ve yargı sürecini baltalayarak kendilerini bekleyen hukuki yaptırımlardan kendilerini kurtarmak için anayasa suçu işlediler. Akabinde domino taşları birbirinin peşi sıra devrilmeye başladı. Yürütmenin yargıyı kendisine bağlamayı başararak yeni bir evreye giren yetki gaspı, 15 Temmuz sonrasında bir üst evreye geçerek, tek adam ve onun üzerinde temerküz eden bir mutlak güç inşa etti.

DE FACTO REJİM ÇOKTANDIR İŞ BAŞINDA

17/25 Aralık soruşturmalarının engellenmesiyle başlayan devletin ortadan kaldırılması süre-

ci, 15 Temmuz 2016 tarihinin akabinde tamamlanarak, mevcut 1982 anayasasından tümüyle farklı, onunla korkunç boyutlarda çelişen yeni bir de facto rejim kurdu. Öyle ya da böyle dilendirilmeye başlanan ‘yeni devlet’ budur. Bu yeni devlet, siyaset bilimsel ve hukuksal bir gerçekliktir. Ortada bir eski rejim vardır artık. Bir de yeni rejim. 1982 anayasası eski rejimdir. Bu anayasayı tanımayan bir güç, onu ortadan kaldırdı. Yerine gelen sistem bir fiili rejimdir. Çünkü anayasası yok. Yapılan anayasa değişikliği referandumunun henüz yürürlükte olmadığını hatırlatayım. Yürürlüğe girdikten sonra da bu yazının konusu değişmeyecek ama. Çünkü fiilen mevcut olan keyfi tek adam sistemi anayasanın kendi içerisindeki tutarlılığını sona erdirmiştir. Ayrıca önceden anayasayı rafa kaldırmak (yani anayasal düzene son vermek) suretiyle işlenen vatana ihanet suçunu, sonradan o işlevsiz bırakılan metnin fiili duruma uydurulmasını sağlayacak değişiklik yapmak ortadan kaldırmaz. Suç işlendi mi? İşlendi. Sonradan yapılan değişiklik, suçun işlendiği andaki koşullara geriye yürütülerek etki edemez. Kaldı ki, failer de bunu biliyor. Güvendikleri şey, yeni, rejimde sahip olacakları güç. Nasıl ki halihazırda kaynağını anayasadan almayan kontrolsüz ve sınırsız bir fiili gücü kullanarak her türlü muhalefeti gayrimeşru ve hukuk dışı ilan ederek ortadan kaldırıyorlarsa, anayasa değişiklikleri yürürlüğe girdikten sonra da aynı şekilde hukuk önünde hesap vermek durumunda kalmayacaklar. Bunu planlıyorlar. Elbette bu düşünce biçimleri de bu yazının konusu olan rejim değişikliğinin en bariz göstergelerinden biri.

Bu ortamda ‘oyunun kurallara göre işlediğini’ varsaymak en hafif ifadesiyle saflıktır. Bu şartlarda ne adalet tecelli eder, ne adil bir seçim ya da referandum yapılabilir. Eski sistemin öngördüğü tüm prosedürler (seçimler de dâhil) artık sadece bir müsamereden ibarettir. Muhalefet bunu görmeli artık. Anayasal sistemi ortadan kaldıran bir güç var bugün ve bu güç Türkiye’yi yönetiyor. Anayasayı ve anayasal düzeni ortadan kaldırmak, en ağır suçlardan biridir. Hâlihazırda bu suçun hukuki yaptırımını dayatabilecek bir hukukun ortadan kaldırılmış olması, işlenen affedilmez suç ortadan kaldırmaz.

 TARIK TOROS

 TarikToros@Tr724.com

 @TarikToros

KIZGINLIK GÜRÜLTÜLÜDÜR, KIRGINLIK SESSİZ

Şu süreçte gazeteci olarak aldığım en temel ders, objektiflik oldu.

Gazetecilikte objektif olacaksın.

Objektiflik, doğru habercilik veya gerçek habercilik değil, dürüstlük de değil.

Bunlar zaten olması gereken şeyler.

Meslek hayatımın hiçbir döneminde, kasten yalan habercilik yapmadım.

On binlerce habere, binlerce yazıya imza atmış birinin hata yapmaması ise mümkün değil.

Tekzip edilen, cevap hakkı doğuran konularda gereken titizliği göstermeye çalıştık.

Doğrusu da o.

Gazetecilikte objektiflik dikkat edilecekler bellidir:

-Konuyu tarafsız biçimde ele alacaksınız.

-Tarafların görüşlerine başvuracaksınız.

-Teyidi gereken konuları kaynağından araştıracaksınız.

-Tüm unsurları ile haberi koyup takdiri kamuoyuna bırakacaksınız.

-Yorum yasak değil elbette. Bir köşe açıp eleştirilerinizi sıralayabilirsiniz.

Görülmeleyen haberler, objektiflik açısından mühim bir veridir.

Başlık ve fotoğraf seçimi, objektifliğin tam olarak merkezindedir.

Misal, masumiyet karinesi bellidir, kişi hüküm giymedikçe suçlu olarak lanse edilemez.

“Eli kanlı katil için 30 yıl isteniyor” gibi başlıkları çok görmüşsünüzdür.

Objektif olmadığı gibi, mahkemeyi başlama-

SB

dan bitiren, kişiyi gönüllerde mahkûm eden bir tutumdur bu.

Dünyada da böyledir maalesef.

Görülmeleyen haberlere gelince, durum daha vahimdir.

Örneğin...

Kendine “basının amiral gemisi” diyen gazete geçenlerde, “Zor koşullara mahkûm ediliyorlar” diye bir köpeği manşetine çekti.

Cezaevlerindeki işkence ve kötü muamele iddialarına ise aylardır tek satır yer vermiş değil.

Hayvan hakkı ihlalini manşete çekip insan hakkı ihlallerine sessiz kalıyorsanız ne basınsınız ne de amiral!

Geçmiş darbe davalarında, Ergenekon, Balyoz, OdaTV, Poyrazköy, Askeri Casusluk, İnternet Andıç, vs...

İddia makamına yer verip savunma tarafına aynı ölçüde cevap hakkı tanımamak, eksik gazetecilikti.

Bunun iki nedeni vardı:

BİRİNCİSİ, iddialar çok güçlüydü.

İKİNCİSİ, dönemin merkez medyası iddiaları çürütmeyi yayın politikası bellemişti.

Şunu da mutlaka not düşmeliyim:

O gün serbest medya vardı.

Görüşler dengeli biçimde yayılmıştı.

Ana akım kanallarda, özellikle sanık avukatları, hemen her gece ağırlandı.

Tutuklu yakınları, gazetelerde tam sayfa dramalarını anlattılar.

Medyanın geneli söz konusu edilirse, konuşacak gazete veya TV bulamayan olmadı.

'Alo Fatih'ler işbaşı yapmamıştı henüz.

Teşbihte hata olmasın, '**farz-ı kifâye**' gibi bir durum vardı.

Müslümanların bir kısmı tarafından yapılıncaya, diğerlerinin sorumluluktan kurtulması gibi...

"Merkez medya, savunma tarafında tepiniyor. Biz, iddialara yoğunlaşalım" tercihi yapılmış olabilir.

Neyse ne.

Başımıza gelenler, medyamıza el konulması filan, bu yüzden olmadı.

Mesele objektif olup olmamak değildi.

Kaldı ki, önceki darbe soruşturmalarında hükümete yakın medya, mangalda kül bırakmadı.

Sabah, ATV, Kanal 7, Yeni Şafak, Akit vs.

Balyoz davası sonuçlanınca Sabah gazetesi şu manşeti atmıştı mesela: **"Ve Balyoz indi, Yaşasın Demokrasi"** (Sabah, 22 Eylül 2012)

Bir sene sonra Yargıtay, kararı onayınca manşet şuydu: **"Evet, Darbeye Teşebbüs Ettiler"** (Sabah, 10 Ekim 2013)

Hem bu gazeteler bugün dahi o günkü iddialarının arkasındalar.

Niye olmasınlar ki, Başbakan Binali Yıldırım öyle konuşmuyor mu:

-Ergenekon ve Balyoz sapına kadar gerçektir. (9 Ekim 2016)

-Balyoz ve Ergenekon vardı. (23 Ekim 2016)

25 Aralık 2013'ten 31 Ağustos 2016'ya kadar, en kritik dönemde yaklaşık üç yıl İçişleri Bakanlığı yapan Efkân Ala şöyle demedi mi:

"Ergenekon, Balyoz... Uydurma olmadığı açığa çıktı. Hükümete karşı bir oluşum olmuştu. Bir darbe hazırlığı yapılmıştı." (Habertürk TV, 7 Haziran 2017)

Olan bitenin hakkını ancak tarih teslim eder.

Hadiseler, henüz hüküm verilecek kadar olgunlaşmadı.

Bir konu müstesna: **Objektiflik!**

Geçmiş darbe davalarındaki gazeteciliği yere yere vuranlar acaba bugün kendileri masureye karinesine ne kadar dikkat ediyorlar?

Savunma hakkına ne denli saygı gösteriyorlar?

O dönem olmayan işkence ve kötü muamele şayialarına neden kulak tıkıyorlar?

Neden şüpheli ve sanıkları direkt "darbeci" ilan ediyorlar?

Ve neden, yüz binlerce mağdur aileye mikrofon uzatmıyorlar?

Herkesin pişmanlıkları vardır.

Ve herkes kendi özeleştirisini verir.

Hatalarıyla yüzleşir.

Bunu kimsenin kimseden öğrenecek hali de yoktur.

Hem;

-Boğazına kadar zulme batmış,

-Zalime yaltaklanan,

-Yakarışlara sessiz kalanlara kulak asmamalı.

Anonim, güzel bir laftır. Onunla bitirelim:

"Kızgınlık gürültüdür, kırgınlık sessiz."

Selvi'nin 'sirkatin itirafları'

SEFER CAN

SeferCan@Tr724.com

@can_sefercan

NE TUHAF günlerden geçiyoruz farkında mısınız? Yıldırım Oğur'la Cem Küçük'ün aynı çuvala girebildiğine tanıklık ediyoruz. Oğur, dantela gibi işlenmiş kurnazca metinlerle MİT'i temize çıkarmaya çalışıyor. MİT, 14.20'de haber aldığı 15 Temmuz'u, Cumhurbaşkanı'na, Başbakan'a söylemedi ama aylar öncesinden MİT'in fişlemeleri sayesinde tasfiyeler yapılabiliyormuş. İhbarcı binbaşı bile asker, sivil hiç kimseye güvenmedi, doğruca MİT'e gitti. Meğerse Hakan Fidan için bundan âlâ tezkiye mi olurmuş?

Cem Küçük ise Hüseyin Gülerce'yi kurtarmaya çalışırken her zamanki sığ ve kibirli cümlelerle arz-ı endam ediyor. Onun da aslında çabası Gülerce değil, MİT'i daha doğrusu Fidan'ı kurtarmak. Bu abartılı gayretler, Fidan'ın sanıldığından daha yakın ve açık bir tehditle karşı karşıya olduğunu gösteriyor. Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmez'den sonra sıra Fidan'da diyenler yanılmamış yani.

Pelikan diye bilinen tetikçiler taciz atışına başladı.

AKP'de herkes panik halinde kendini sağlama alacak tedbirlerin peşinde. Bunun için ilk akıllarına gelen, medyada haber ve yazı çıkarmak. Hürriyet'te yazdığından Abdülkadir Selvi öne çıkan isim. Ancak yazdıkları genelde maksadın aksiyle sonuçlanıyor.

Pelikanların kelle koleksiyonu, hafife alınacak birileri olmadıklarını gösteriyor. O kelleleri Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın bizzat aldığı artık iyice sırtıyor. Görmez'in arkasından söylediklerinden sonra "reis iyi Pelikan kötü" at gözlüğü takanlar da sessizliğe büründü. Cem Küçük'ün geçmişte Pelikan taklidi yapması yanıltıcı olmasın. O, sürüye hiçbir zaman kabul edilmedi. Ayrıca kritik hamleleri hep Fidan'ın öncelikleriyle örtüşüyor. "17 Aralık'ta elbette yolsuzluk vardı, yoksa bakanlar niye istifa etsin?" açıklaması da bir gaf değildi.

Ahmet Davutoğlu ile Hakan Fidan ikilisinin partide yapmak istediği temizliğe uygun bir atıştı.

GAF REKORTMENİ SELVİ

AKP'de herkes panik halinde kendini sağlama alacak tedbirlerin peşinde. Ön alarak, bariyer kurarak tsunamiden kurtulmaya çalışıyorlar. Bunun için ilk akıllarına gelen, medyada haber ve yazı çıkarmak. Hürriyet'te yazdığından Abdülkadir Selvi öne çıkan isim. Ancak yazdıkları genelde maksadın aksiyle sonuçlanıyor.

Selvi dün bir hukuk devletinde yapılabilecek gafların en büyüğüne imza atan şu satırları yazdı: *“Cumhurbaşkanı Erdoğan, AK Parti milletvekilleriyle toplantıda, ‘FETÖ ile mücadelede asıl isimlerin değil de sıradan insanların üzerine gidildiği yönünde şikâyetler var, dikkate alın’ dedi. Erdoğan’ın bu uyarısı üzerine AK Parti Genel Başkan Yardımcısı Hayati Yazıcı, hukukçu milletvekilleriyle bir araya geldi. Milletvekilleri, FETÖ’yle mücadelede hangi tarihin esas alınacağı ve hangi kriterlerin geçerli olacağı üzerinde durdu. 17-25 Aralık esas alınsın diyenler oldu, FETÖ’nün devlet için öncelikli tehdit olarak kabul edildiği 26 Şubat 2014 MGK’sının milat olarak kabul edilmesini önerenler çıktı. Sonuç olarak takdirin, yargılamaları yapan mahkemelere bırakılması görüşü ağırlık kazandı.”*

Hâlâ yürürlükte olan en azından mevzuat kitaplarında yazan kanunlara göre mahkemelere herhangi bir konuda emir vermek anayasal suç. Mahkemesi süren bir konuyla ilgili Meclis’te komisyon kurmak dahi yasak. Kanun çıkarsanız bile mahkemeler iddia olunan suçun işlendiği varsayılan zamanda geçerli olan kanunu uygulamak zorundalar. Adının önünde hukukçu nitelemesi olan milletvekillerinin böyle bir toplantı yapması skandal. AKP’liler daha ileri şeyler de yapıyor. Topluca mahkemelere gitmek, sanıklar ve mahkemeler hakkında ileri geri konuşmak hem suç ham de yargılamaları gölgeleyen işler. Öyle ya

AKP’liler daha ileri şeyler de yapıyor. Topluca mahkemelere gitmek, sanıklar ve mahkemeler hakkında ileri geri konuşmak hem suç ham de yargılamaları gölgeleyen işler. Öyle ya da böyle hukukun işlediği ortamlarda hepsi zor durumda kalacak.

da böyle hukukun işlediği ortamlarda hepsi zor durumda kalacak.

OKUMUŞ YAZMIŞI BU...

17-25 Aralık’ı milat kabul etmeyi tartışmak tam kendi topuklarına ateş etmek. Aynı hatayı Hayrettin Karaman da yapıyor. Türkiye kamuoyunu susturdular, yargıya tamamen diz çöktürdüler. Yarın dünyada, “Tamam da 17-25 Aralık’ta ne olmuştu?” diye sorulduğunda ne diyecekler? Hele de Reza Zarrap Davası bu kadar göz önündeyken... Anlaşılan Erdoğan 17-25’te ısrarlı, AKP’liler ise bu gerekçelerle caydırmaya çalışıyor.

Uluslararası kamuoyu Erdoğan’ın çok umurunda değil. Emrindeki savcılar da zaten iddianamelerde 17-25 Aralık’a atıf yapıp duruyor. Binlerce hâkim ve savcının iddianamesi dahi yazılmadan 12 aydır tutuklu olduğu bir ülkede zaten adalet beklenmez. Böylesine pervasızca ve pişkince yapmaları iyi oluyor. Adaletsizliği ispat için fazla çaba gerekmeyecek.

Bu pervasızlığı gösteren bir örnekle bitirelim. Yeni Şafak yazarı Özlem Albayrak aynen şöyle diyor: *“Akin Öztürk de darbeye rolü olmadığını söylemiş. Bunların konuşması bile vakit kaybı. Söz verilmemeli, mahkemeleri meşgul etmeleri önlenmeli.”*

Okumuş yazmış bu, gayri trollerini sormayın.

SEMİH ARDIÇ

SemihArdic@Tr724.com

Almanya'dan Erdoğan'a:

HANGİ YOLA GİDECEĞİNE KARAR VER

Almanya, Erdoğan'a karşı tavrını giderek sertleştiriyor. Dışişleri Bakanı Gabriel, Erdoğan'a, "Türkiye uzun zamandan bu yana AB'nin parçası olmak istiyor. Ancak bu durumda Avrupa'nın değerlerine göre hareket etmesi lazım. Hangi yolda gideceğine Türkiye karar vermek durumunda ya demokrasi ve hukuk düzeniyle güçler ayrılığı, basın ve düşünce özgürlüğü olan Avrupa ve Batı'ya ya da kriz ve gerginliklerle dolu Şark bölgesine" mesajı verdi.

Makalenin başlığında Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) lideri, Reis-i Cumhur Recep Tayyip Erdoğan'ın Türkiye'yi idare şekline henüz karar vermediği gibi bir ima olsa da Erdoğan'ın yeni devlet tasavvuru gayet sarıh. Medyayı kendisinin sesine dönüştüren, yasama ile yargıyı şekli bir mahiyete büründürerek kuvvetler ayrılığına son veren ve bütün imtiyazı elinde toplayan Erdoğan'ın demokrasiyi 'istediği durağa gelince inilecek bir tramvay' mesabesinde bir vasıta olarak gördüğü sır değil.

Türkiye'ye, dolayısı ile Erdoğan'a 'artık karar ver' çağrısında bulunan Almanya Dışişleri Bakanı Sigmar Gabriel bu hakikati bilmiyor olamaz. Bahsi geçen beyanat 'demedi deme', 'benden söylemesi' veya 'köprüden evvelki son çıkış' kabilinden sözlerin diplomasi literatürüne tercüme edilmiş halidir.

ALMANYA O ADIMLARI ATIYOR

Alman Hükûmeti, 20 Temmuz'dan beri AKP iktidarı nezdinde daha sert bir tarz-ı siyaseti tercih ettiğini saklamıyor. Dışişleri Bakanı Gabriel, AB'ye yolladığı mektupta katılım öncesi yardımların Türkiye'ye aktarılması halinde mevcut insan hakları ihlallerine destek verilmiş olabileceğine dikkat çekmişti. Aynı mektupta Gümrük Birliği anlaşma-

sında Türkiye'nin lehine bir değişikliğin müzakere dahi edilemeyeceği belirtilmişti.

Gabriel, Almanya'da gazetecilerin suallerine verdiği cevaplarla 20 Temmuz'da ilan ettikleri müeyyidelerin giderek ağırlaştırılacağı sinyalini verdi. Ta ki Erdoğan, OHAL'i muhalif herkes üzerinde baskı ve yıldırma sopası olarak kullanmaktan vazgeçsin ve hukuk devletine rücu etsin.

REHİNE PAZARLIĞI ÖFKELENDİRDİ

Başbakan Angela Merkel ile koalisyon ortağı Sosyal Demokrat Parti'de (SPD), can ve mal emniyeti kalmadığı için siyasî sığınma talebinde bulunan asker ve gazetecilere mukabil Alman vatandaşlarının Türkiye'de keyfî gerekçelerle hapse atıldığına dair herhangi bir tereddüt bulunmuyor artık.

Gabriel yekvücut haldeki o iradeyi temsilen üst perdeden mesajlar veriyor. Erdoğan'ın gelecekte daha ılımlı davranacağına inanıp inanmadığı suali üzerine Gabriel, Türkiye'nin tavrının bir anda değişmediğini kaydederek, "Başarısız darbe girişimi, Erdoğan'ın siyasetinde bir dönüm noktası oluşturmak yerine daha fazla katalizör etkisi yaptı" yorumunda bulunuyor.

ERDOĞAN'IN DEĞİŞME İHTİMALİ GÖRÜNÜYOR

Erdoğan'ın siyaset tarzında yakın zamanda değişeceğine dair bir emare görmediğini aktaran Gabriel, Türkiye'ye şu şartla el uzatabileceklerini ifade ediyor: "Yeni bir başlangıç yapabilmek için Ankara'nın konuya ilişkin tavrında değişiklikler olması lazım"

Sözlerin devamı daha sert: "Türkiye uzun zamandan bu yana AB'nin parçası olmak istiyor. Ancak bu durumda Avrupa'nın değerlerine göre hareket etmesi lazım. Hangi yolda gideceğine Türkiye karar vermek durumunda ya demokrasi ve hukuk düzeniyle güçler ayrılığı, basın ve düşünce özgürlüğü olan Avrupa ve Batı'ya ya da kriz ve gerginliklerle dolu Şark bölgesine."

GABRIEL: İYİ DURUMDAYMIŞIZ GİBİ DAVRANAMAYIZ

Gabriel, Türkiye'de mahpus Alman vatandaşlarına reva görülen muameleden duyduğu rahatsızlığı tekrarlıyor ve ilave ediyor: "Alman vatandaşlarına bu şekilde davrananlar, siyasî ve iktisadî münasebetler çok iyi durumdaymış gibi davranmamızı bekleyemezler."

Bütün bu sözlerden nasıl bir mana çıkar? Berlin, 680 Alman şirketinin fişlendiği ortaya çıkınca 'iletişim hatası oldu' diyen Başbakan Binali Yıldırım'ın özrünü de Erdoğan'ın sessizliğini de kâfi görmüyor, müşahhas adımlar bekleniyor. OHAL'in kaldırılması, AB standartlarında bağımsız bir yargının tesis edilmesi, medya ve muhalif kesimler üzerindeki baskıya son verilmesi kırmızı çizgi olarak çekildi.

4,3 MİLYAR EURO, TÜRKİYE'YE VERİLMEMEYİ

Gabriel'in AB'ye yolladığı mektup ve bu açıklamalarının hemen akabinde Avrupa Komisyonu'nun Bütçe ve İnsan Kaynaklarından Sorumlu Üyesi Günther Oettinger, AB'nin 4,3 milyar Euro'luk üyeliğe hazırlık yardımını ödemeyeceğini açıklaması manidar.

Alman Bild gazetesine konuşan Öttinger'in tespitleri ile Gabriel'in 'yolunu seç' çıkışı arasında paralellik dikkatten kaçmıyor: "Bu fonlar, Türkiye'yi Avrupa'ya yaklaştıracak projeleri desteklemek için veriliyor. Mesela hâkimlerin, savcılarının ve gazetecilerin eğitimi gibi. Türkiye'deki siyasî durum göz önüne alındığında bu projelerin desteklenmesini hayal edemiyorum."

AB komiseri demek istiyor ki Türkiye'de olup bitenler bütün dünyanın gözü önünde cereyan ediyor ve aklımızla daha fazla alay etmeyin.

AYDINLATMA FİŞEĞİ DEFOLARI ORTAYA ÇIKARACAK

'Artık yeter' fitilini Berlin ateşledi. Devamını AB'nin başşehri Brüksel getiriyor. Böylece Türkiye'de demokrasinin defoları görmek istemeyenlere de gösteriliyor.

Almanya, AB nezdindeki malî ve siyasî nüfuzunu Türkiye'ye karşı kullanmaya başlayalı bir ay bile olmadı. Demokrasi adına Ankara'ya baskıyı artırırken bunu iç siyaset malzemesi yapmaya, 3 milyondan fazla gurbetçiyi rencide etmemek için kılı kırk yararak hareket etmeye ihtimam gösteriyorlar. İş bitirmekteki maharetiyle maruf Almanların Erdoğan'a geri adım attırma ihtimali fazla.

Erdoğan'ın Berlin'den yükselen sert ve aleni beyanlara mukabil oralı olmaması Almanya'ya karşı elindeki bütün kozları tükettiğini, hatta kozunun kalmadığını gösteriyor. Gabriel'den Martin Schulz'a kadar önde gelen siyasetçilerin 'Erdoğan hepimizi aldattı' meyanındaki sözlerine bile cevap gelmemesi başka neye yorulabilir ki!

SABRIN SUİSTİMAL EDİLMESİNİN MALİYETİ DE ÇIKARILDI

Merkel hükûmeti, 15 Temmuz 2016 tarihli Darbe Tiyatrosu'nu bahane ederek insan hakları ihlallerini, işkence ve kötü muameleyi, 120 binden fazla kişiyi memuriyetten ihraç etmeyi rutin hale getiren Erdoğan'ın malî müeyyidelerin altından kalmayacağını farkında. Nezaket ve sabrın sonuna gelindi. Mühlet verirken ortaya çıkan maliyet de artık Erdoğan'ın hanesine yazılıyor.

İhracat, turizm ve doğrudan yatırımlarda Türkiye'nin en büyük hâmisi Almanya ile karşı karşıya gelmiş olmanın telaşı Erdoğan'ın vücut dilinden okunabiliyor. Bugünlerde en son arzu edeceği bir mücadelenin içinde buldu kendini. Senelerdir hayalini kurduğu, uğrunda memleketi ateşe attığı başkanlığı kazanmak istiyorsa her seçimden evvel saçtığı o sıcak parayla piyasayı teskin etmekten başka çaresi yok.

Gizli kasası Katar kapısı açılmamak üzere kapandı. Bu yüzden hariçten gelecek her bir Cent'e hiç olmadığı kadar muhtaç. Hasılı Almanya yutamayacağı kadar büyük lokma.

Pekâlâ Erdoğan'ın bildiğini Almanlar bilmiyor mu?

Almanya'nın bu sefer şakası yok demiştim...

AİHM'den Türkiye'ye kaçırılan Özben'le ilgili sorular:

POLİSLERİNİZ, SAVCILARINIZ BULMAK İÇİN NE YAPTI?

ALİ ADİL ÇAKAR
AdilCakar@Tr724.com

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM), Ankara Yenimahalle'de 9 Mayıs 2017 tarihinde kaçırılan ve o tarihten bu yana kendisinden haber alınamayan akademisyen Mustafa Özben (42) için devreye girdi. Ailesinin başvurusu üzerine Türk hükümetine bazı sorular yönelten AİHM, bugüne kadar ne tür adımlar atıldığını sordu. Mahkeme, Özben'in bulunması için etkili soruşturma yürütülmesini istedi.

Özben ailesi 28 Temmuz'da Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) başvuru yaptı. Başvuruda, AİHM İktüzüğü'nün 39. maddesi gereğince Özben'in bulunması için devreye girmesi ve etkili bir soruşturma için Türk hükümetine baskı kurması istendi. Başvuruyu inceleyen AİHM, 4 Ağustos'ta aldığı bir kararla AKP hükümetinden bazı bilgiler istedi.

Mahkeme, AKP hükümete şu soruları yöneltti:

1- Kaybolan ve kaybolduğu sırada görgü tanıkları tarafından fark edilen ve anında acil servise (155) haber verilen Mustafa Özben'in bulunması için polis memurları tarafından hangi işlemler yapıldı?

2- Soruşturma birimleri tarafından, özellikle ilgili savcılar tarafından, başvuru Emine Özben'in eşinin bulunması için hangi işlemler yapıldı?

Özellikle, soruşturma birimleri:

-Kaçırılanlar tarafından kullanılan ve başvuru-cunun eşinin bindirildiği siyah aracı bulmak

için adımlar attı mı?

-Kaçırılanların kimliğini tespit etmek için adımlar atıldı mı?

-Başvurucunun 11 Mayıs 2017 akşamında arandığı mobil telefonun (no. 05370478101), dosyadaki bilgilere göre, sahibi olan M.M.A. sorgulandı mı?

- Olaydaki tüm görgü tanıklarını belirlendi ve sorguya çekildi mi?

-Başvuranın kocası o araca yerleştirildikten sonra, olayın bulunduğu yerde ve kara taşıt yolu boyunca CCTV'ler ve diğer güvenlik kameraları tarafından kaydedilen görüntülerin yerleri belirlendi mi, görüntülerin güvenliği sağlandı mı?

3- Anayasa Mahkemesi tarafından yapılan talebe ilişkin olarak atılan adımlar nelerdir? Başvuran geçici bir tedbir için 7 Temmuz 2017'de müracaatta bulunmuş mudur?

10 AĞUSTOS'A KADAR SÜRE VERDİ

AİHM, hükümetten, yukarıdaki sorulara ilişkin cevapların ve soruşturma dosyasının bir örneğini 10 Ağustos 2017'ye kadar göndermesini istedi.

Emine Özben 7 Temmuz 2017'de Türkiye'deki Anayasa Mahkemesi'ne (AYM) bireysel başvuru yapmış, buradan cevap gelmesini beklemeden de AİHM'e müracaat etmişti. AYM, bugüne kadar henüz bir cevap vermiş değil.

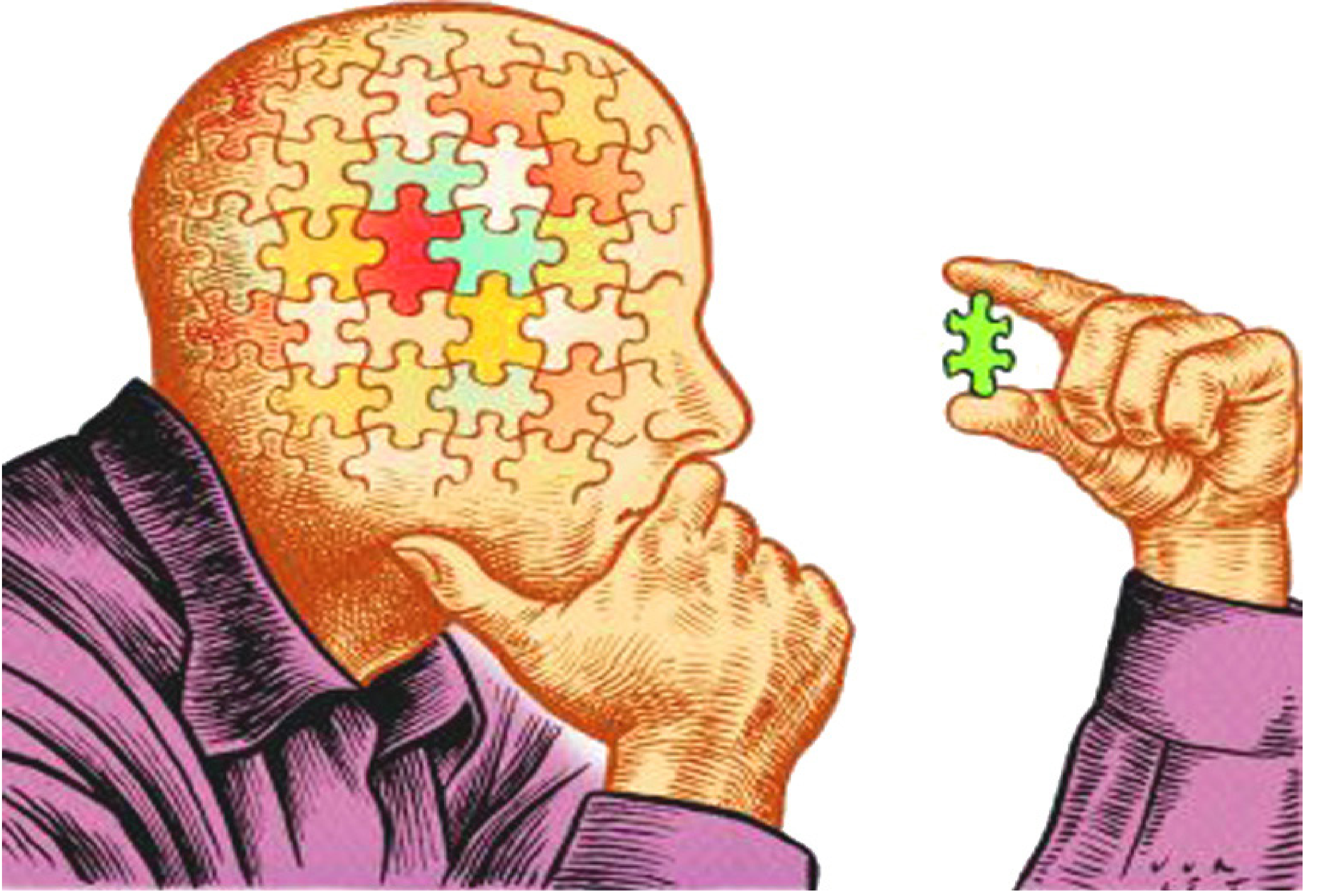
BÜLENT KENEŞ

Bulentkenes@tr724.com

@bkenes

AH ŞU ÖZELEŞTİRİ MESELEMİZ!

Eleştirel düşünme, bir insanın gerçekleri safsatalardan ayırabilmesine, kanaat oluşturma ve hüküm verme kabiliyetini geliştirmesine, kişiliğini donatarak karakterini inşa edecek içselleştirilmiş değerlerin şekillenmesine, tercihlerinin belirlenmesine ve eylemlerinin de bu doğrultuda, yani daha doğru bir zeminde, gerçekleşmesine imkân verir.

Albert Einstein, aptallığın en kestirme tarifini “aynı şeyleri yapıp her seferinde farklı sonuçlar beklemek,” şeklinde yapar. Peki insanları bu “aynı şeyleri yapıp etme” kısır döngüsünden alıkoyacak ya da böyle bir kısır döngüye halihazırda girmişse çekip çıkaracak olan nedir?

Bana göre, insanlığın değişim ve gelişiminin iki

ana dinamiği olan merak ve eleştirel düşünceden ikincisidir. Batı bugün bilim ve teknolojide gelişmiş, medeniyet seviyeleri, siyasal ve sosyal düzenleri bakımından pek çoklarının imrendiği bir noktaya erişmişse bunu büyük ölçüde önüne set çekmediği merakına ve alabildiğine hoşgörülle kucakladığı eleştirel düşünceye borçlu. Eleştirel düşüncenin en özeli, en özneli, en değerlisi ve insani gelişimde özgül ağırlığı en yüksek olanı ise özeleştirisi ve muhasebedir.

Formal tanımına göre eleştirel düşünce (critical thinking); akıl yürütme, analiz ve değerlendirme gibi zihinsel süreçlerden oluşan bir düşünme biçimidir. Eleştirel düşünme sağduyu ve bilimsel kanıtlarla uyuşan net hükümlere varmak için meseleler üzerinde disiplinli düşünme süreçlerini içerir. Eleştirel düşünme, bir insanın gerçekleri safsatalardan ayırabilmesine, kanaat oluşturma ve hüküm verme kabiliyetini geliştirmesine, kişiliğini donatarak karakterini inşa edecek içselleştirilmiş değerlerin şekillenmesine, tercihlerinin belirlenmesine ve eylemlerinin de bu doğrultuda, yani daha doğru bir zeminde, gerçekleşmesine imkân verir.

ALELADE, AYAKÜSTÜ VE YALAPŞAP BİR ELEŞTİRME EYLEMİ DEĞİL

Binlerce yıllık pratiği olmasına rağmen 20. yüzyılın ortalarında kavramsallaştırılan “eleştirel düşünce”; kavramsallaştırma, uygulama, analiz, sentezleme, toplanan ya da üretilen bilginin değerlendirilmesi, gözlem, tecrübe, tefekkür, akıl yürütme, iletişim ve etkileşimin parçalarını oluşturduğu aktif ve mahir bir süreç sonunda bir kanaate ulaşılarak o kanaatin davranışa ya da eyleme dönüştürülmesi olarak tarif edilebilir. Eleştirel düşünce; alelade, ayaküstü ve yalapşap bir eleştirme eyleminden ibaret olmayıp açıklık, doğruluk, duyarlılık, tutarlılık, münasebet (uygunluk), makul kanıt, sağlam gerekçe, derinlik, çok boyutluluk ve adil olmayı gerektirir.

Bazı düşünürlere göre ise, eleştirel düşüncenin değerini belirleyen arkasındaki motivasyondur. Bencilce motivasyonlara dayalı eleştirel düşünce, çoğunlukla, bir kişinin ya da grubun çıkarları doğrultusunda fikirleri maharetle manipüle etme çabasından kolayca anlaşılabilir. Entelektüel açıdan alabildiğine sorunlu olan bu tarz, pragmatik açıdan başarılı ve sonuç alıcı da olabilir. Oysa bahsini ettiğimiz değer vermeye haiz eleştirel düşünce daha üst bir seviyeyi, yani bir entelektüel namusu ve adil bir duruşu hak eder. Çokları tarafından ayakları yere basmayan “idealist” sarkazmına muhatap olacak olsa dahi kıymetli olan eleştirel düşünce tarzı budur.

Eleştirel düşünmeyi hayat tarzı ve hatta varlık sebebi haline getirenlerin akılcı, mantıklı, objektif ve adil olmayı da bir davranış şekli haline getirmesi, empati kurma kabiliyetlerinin gelişmiş olması beklenir. Eleştirel düşüncenin bir entelektüel erdem olarak değer bulabilmesi için ayrıca entelektüel namusa riayete, entelektüel tevazua, entelektüel medeniliğe, entelektüel empatiye, entelektüel adalet anlayışına ve mantıkî olana güven duyması da elzem-

dir. Ayrıca, akıl yürütme hatalarına, insanın yer yer düşebileceği mantıksızlığa, önyargılara, tarafgirliğe, çarpıtmalara, eleştirilmeden kabul edilmiş sosyal kurallara, sorgulanmadan benimsenmiş davranış kalıplarına, tabulara ve kendi şahsi çıkarlarına yem olmayacak bir dihayet ve fazilet işidir de eleştirel düşünce. Eleştirel düşünceyi önemseyenler, hayatımızın ve maddi, fikri, sanatsal üretimlerimizin kalitesinin düşüncelerimizin kalitesi ile doğru orantılı olduğunu çok iyi bilirler.

Özeleştirisi bir tövbe gibidir. Özeleştirisi, yapılan fiilden vazgeçiremiyorsa veya tekrarını engellemiyorsa bir değeri olmaz.

Özeleştirisi konusunda sürekli başkalarına çağrı yapanların bu konuda çok daha berbat geçmişleri ve hatta bugünleri konusunda özeleştirisi yaptıklarına dair ortada herhangi bir belirti ve niyet olmaması sizce de çok tuhaf çelişki oluşturuyor mu?

ELEŞTİRİ VE ÖZELEŞTİRİ DURDUK YERE ORTAYA ÇIKMAZ

Eleştiri ve özeleştirisi karakteri gereği durduk yere ortaya çıkmaz. “Kötü komşu insanı hacet sahibi yaparmış” ve-cizesinde olduğu gibi haya-

ti bir ihtiyaçtan ileri gelir. Ya bir gelişim ve aşama kaydetme ihtiyacıdır bu ya da içine batılan bir krizden çıkma arayışıdır. Her iki durumda da çare arayışında eleştirel düşüncenin önceliği, hayatiyeti ve önemi yadsınamaz. Einstein’ın ilk satırda zikrettiğimiz meşhur sözündeki gibi davranmakta ısrar etmek suretiyle ne gelişim sağlanabilir ne de herhangi bir krizden çıkılabilir. Öy-

leyse makul olan ve yapılması gereken, bizi krize sürükleyen ana kadar yapageldiklerimizi, düşünme ve iş yapma şekillerimizi şöyle bir gözden geçirmek, olup bitenlerin muhasebesini yapmak ve iyi niyetli eleştirilere kulak kabartmaktır.

Özeleştirisi ise, tamamen başka bir konudur. Bana göre, tabiatı gereği başkalarından talep edilebilecek ve hele hele başlara kaka

kaka dayatılabilecek bir şey değildir. Özeleştirisi, yine tabiatı gereği, öznel ve içsel bir durumu ifade eder. Dayatılan bir özeleştirisinin sözde kalması muhtemeldir. İçselleştirilmiş olanın ise, kamusal alanda zikredilmesine bile gerek yoktur. O kendini eylemlerinde gösterir. Eylemlere, hataların tashihine ya da öznelerin içten gele gele önce kendilerine sonra çevrelerine hesap vermesine ve hatta gerekiyorsa kapladıkları yetki ve sorumluluk alanını boşaltmalarına yol açmayan bir özeleştirisi, şeklidir ve lafta kalma-

Eleştiri varsa kriz fark edilmiş demektir ve bu iyi bir şeydir. Ama iyi niyetli eleştirileri duyması gerekenler duymaz ya da duymazlıktan gelirse veya duydukları halde gereklerini yapmazlarsa o hatadan dönülemez, o krizden çıkılamaz.

ya mahkumdur. Herhangi bir kıymet-i harbiyesi de yoktur. Özeleştirisi bir tövbe gibidir. Özeleştirisi, yapılan fiilden vazgeçemiyorsa veya tekrarını engelleyemiyorsa bir değeri olmaz.

‘ÖNCE BİR ÖZELEŞTİRİNİ YAPSANA KARDEŞİM!’

Bu yüzden özeleştirim, onu yapması gerekenlerin öznel bir tasarrufu olması gerektiğini düşünenlerdenim. “Önce bir özeleştirimini yapsana kardeşim!” diyenlerin ise, kusura bakmasınlar, fazlasıyla nobran ve entelektüel samimiyetten yoksun oldukları kanaatindeyim. Özeleştirisi konusunda sürekli başkalarına çağrı yapanların bu konuda çok daha berbat geçmişleri ve hatta bugünleri konusunda özeleştirisi yaptıklarına dair ortada herhangi bir belirti ve niyet olmaması sizce de çok tuhaf çelişki oluşturuyor mu? Bu yüzden esas olan insanlara sürekli özeleştirisi yapma dayatmasında bulunmak değildir. Esas olan yukarıdaki kriterler çerçevesinde olaylara ve olgulara eleştirel yaklaşmak, hataları, yanlışları, yanlışla götüren karar alma ve uygulama süreçlerini açık yüreklilikle ve cesaretle eleştirmektir. Bunun için illa ki bir krizin gelmesini beklemek de gerekmez.

Eleştirisi işine koyulurken, Karl Marx’ın gençlik yıllarından itibaren benimsediği “var olan (yapılan) her şeyin eleştirisi” gibi bir ifratın da adalet ve insafla bağdaşmayacağı aşıkardır. Bununla birlikte eleştirisi, bir krizin farkındalığına işaret eder. Ya da bunun tam tersi olur ve bir krizin teşhisi, eleştiriyi zaruret haline getirir. Bir olgunun krize girdiğini söylemek, devrimsel bir mantıkla, onun eskidiği ve hatta bazen artık var olma hakkını yitirdiği ve yerine bir yenisinin gelmesi gerektiği anlamına da gelebilir. Bu bağlamda eleştirisi ise, eskiyeninin iyice iş işten geçmeden elini eteğini çekmesine ve yeninin kolayca doğmasına yardımcı olmaktan başka bir şey değildir.

Mevzu Marx’tan ve dolayısıyla komünistlerden açılmışken bir başka tür komünist olan Mao’yla devam edelim. Mao, eleştirinin önemini ve hayatini şöyle ifade etmiş bir konuşmasında: “Eğer bir odayı düzenli olarak süpürmezsek,

o oda tozlanır; yüzümüzü düzenli olarak yıkamazsak, yüzümüz kirlenir. Yoldaşlarımızın zihinleri ve Partimizin çalışması da tozlanabilir ve süpürülmeye ve yıkanmaya ihtiyacı vardır.” Temiz yüz kirlisinden, temiz oda tozlu bir odadan iyi olduğuna, tozlu ve kirli ortamlar sağlığa zararlı unsurların en fazla ürettiği yerler olduğuna göre, Mao’nun bu sözüne hak vermek imkansızdır.

MARX’IN ELEŞTİRİLERİNDEN, İNGİLTERE’NİN TAVRINDAN ALINACAK DERSLER

Kriz, sorun ve hata ile eleştirisi arasında ciddi bir illiyet vardır. Kriz ya da hata görülüyorsa eleştirisi de olmaz. Eleştirisi varsa kriz fark edilmiş demektir ve bu iyi bir şeydir. Ama iyi niyetli eleştirileri duyması gerekenler duymaz ya da duymazlıktan gelirse veya duydukları halde gereklerini yapmazlarsa o hatadan dönülemez, o krizden çıkılamaz. Peki krizden çıkılmazsa ne olur? N’olacak, patlama olur!

İnsanlık dışı vahşi kapitalizmin en net eleştirisini Karl Marx yapmıştı. Ama, bu köklü eleştirilerinin bir gün gelip Rusya’da devrime yol açacağı Marx’ın aklının ucundan bile geçmemişti. Çünkü Marx, Das Kapital’i burjuvazisi, sermaye grubu ve doğal olarak işçi sınıfı zayıf Rusya’da yaşananlara bakarak değil, İngiltere’deki o günün emek sömürüsü üzerine kurulu vahşi kapitalist düzenine bakarak kaleme almıştı.

Marx’ın bir proleter devrim beklediği yer de Rusya değil İngiltere’ydi. Marx’ın eleştirilerine en fazla kulan veren belki de İngiltere entelijansiyası oldu. Eleştirileri yok sayma, görmezden gelme, reddetme, eleştirene küfretme yerine ciddiyetle ele aldılar, denilenleri ve tespitleri değerlendirdiler ve gereğini yapıp kendilerine çeki düzen verdiler. O yüzden, Marx’ın özlediği proletarya devrimi fikir ve düşüncelere açık İngiltere’de değil, her şeyin en doğrusunu bildiğini sanıp bu tür eleştirilere kulak asmayan aristokratik nobranlığın hükümferma olduğu Rusya’da gerçekleşti. Hem de büyük patlama halinde.

Tarih ne çok derslerle dolu değil mi? Tabii ki anlamak isteyene...

KEMAL AY

KemalAy@Tr724.com

Uluslararası kurumlar nasıl etkisizleşti?

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER'İN (BM) Suriye'deki savaş suçlarını soruşturmak üzere görevlendirdiği komisyonun üyelerinden Carla del Ponte, sürpriz bir şekilde istifa etti. Daha önce Yugoslavya ve Ruanda'daki katliamları soruşturan 70 yaşındaki tecrübeli hukukçu, istifa gerekçesi olarak komisyonun arkasında 'siyasî bir irade' olmamasını sundu. Del Ponte daha önce de 'uluslararası dengeleri' sarsacak açıklamalar yapmıştı. Mesela Mayıs 2013'te BM'nin Suriye'deki muhaliflerin sarin gazı kullandığına dair 'güçlü şüpheye' sahip olduğunu söyledi. Çalışmaları boyunca Irak'taki Yezidîlere yönelik soykırımı, kimyasal silah kullanımını ve yardım konvoylarına yapılan saldırıları belgeledi. Bir başka açıklamasında, Suriye'deki trajedinin ne Yugoslavya'ya ne de Ruanda'ya benzemediğini, ancak buradaki suçları yargılayacak bir otoritenin bulunmadığını itiraf edecekti.

'DİSRUPTİVE' DIŞ POLİTİKA

Suriye'de tam olarak ne olduğuna dair adlandırmalarımız bile güç dengelerinin bir yansıması. Önceki Arap Baharı'nın bir uzantısı olarak görüyorduk olup bitenleri. Zalim bir diktatöre karşı 'uyanmış' bir halk. Zamanla uluslararası desteğe sahip bir 'silahlı direniş hareketi' olarak adlandırıldı Suriye muhalefeti. Libya'daki geçiş döneminin bir benze-

Carla del Ponte, sürpriz bir şekilde istifa etti. Daha önce Yugoslavya ve Ruanda'daki katliamları soruşturan 70 yaşındaki tecrübeli hukukçu, istifa gerekçesi olarak komisyonun arkasında 'siyasî bir irade' olmamasını sundu.

rinin Suriye'de de yaşanacağı ümit edilmişti ancak gelişmeler beklendiği gibi olmadı. Kısa süre sonra bunun bir 'iç savaş' olduğu vurgusu ağırlık kazandı. Zira güç dengeleri 'eşitlenmiş' benziyordu. Vekalet savaşları zamanla yerini Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'ndaki (BMGK) temel ayrışmaya bıraktı. BMGK'nın 5 üyesinden birinin veto ettiği kararların işletilememesi, Rusya ve Çin gibi 'disruptive' (düzen bozucu) dış politika sergileyen üyelerin işine geliyor.

Ancak Suriye'deki trajediye karşı uluslararası kurumların eli kolu bağlanıyor.

Rusya ve Çin sadece Suriye'deki savaşta kazanmıyor. Suriye savaşının en büyük sosyal etkisi olan mültecilerin Avrupa'ya 'istikrarsızlık' getirmesini de umuyorlar. Nitekim Suriyeli göçmenler, Avrupa'daki ve ABD'deki popülist politikaların yükselişine ciddi imkân sağladı. Avrupa'nın buna çözümü ise Türkiye'yi bir 'tampon bölge' olarak konumlandırmak oldu. Bunun artçı etkisinin ise Türkiye'deki otoriter politikalara göz yumulması olduğunu görüyoruz.

Uluslararası kurumların etkisizleştirildiğine ilişkin ikinci örnek Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM). En son verdikleri Nuriye Gülmen ve Semih Özakça kararından da görülebiliyor ki, 'kurumsal

olarak ayakta kalmayı' ideal anlamda bir 'adalet uygulayıcısı' olmaya tercih ediyorlar. Ancak Rusya'nın AIHM kararlarına 'iç denetim' getirmesi ve böylece bütün AIHM kararlarını uygulamayacağını ilan etmesi karşısında AIHM'in bağlı olduğu Avrupa Konseyi'nin fazla oynayacak kartı olmaması, hikâyenin özeti niteliğinde. Yakında muhtemelen Türkiye de aynı yoldan gidecek. 100 binleri bulacak davalarla 'tıkanmak' istemeyen AIHM, Türkiye'nin 'yükü paylaşma' önerilerini büyük bir sevinçle kabulleniyor ancak bunun adalet sağlamaya yetmeyeceğini, on yıllar sonra bile olsa, yine o dosyaların önüne geleceğini bilerek görmezden geliyor.

KARŞILIKLI BAĞIMLILIĞI YENİDEN DÜŞÜNMEK

Dünyada savaşların ancak uluslararası işbirliği, anlaşmalar ve kurumlarla engellenebileceğine dair fikirler Immanuel Kant'a kadar dayanır. 19. yüzyıl bu bakımdan uluslararası konferanslar ve anlaşmalar çağıydı. Ancak 20. yüzyılın ortalarında bu sistemin işlemediği ortaya çıktı ve özellikle Adolf Hitler gibi bir 'düzen bozucu' etken karşısında bu anlaşmaların ne kadar 'zayıf' olduğu görüldü. Bu sebeple İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bir adım daha atıldı ve uluslararası bağlayıcı kurumlar inşa edildi. Birleşmiş Milletler uluslararası 'bağımlılığı' (interdependency) sürekli vurgulayacak bir istişare zemini sağlamayı hedeflerken, NATO gibi belirli tehditlere dönük uluslararası örgütler de savaşları önlemenin bir yolu olarak öne çıkmıştı.

Küreselleşmenin ve böylece ülkelerin birbiriyle ticari, kültürel ve iletişimsel bağlar kurmasının dünyada barışı sağlayacağına yönelik teorilerin iflas ettiği bir dönemdeyiz. Amerikalı gazeteci Fareed Zakaria'nın tabiriyle 'illiberal demokrasi' ile yönetilen Rusya, Türkiye, Macaristan, Polonya gibi ülkeler özgürlükler ve insan hakları gibi kavramların yok edilmesi için uğraşiyor. Ve bunda da başarılı oluyorlar çünkü bunları korumakla yükümlü uluslararası kurumların da eninde sonunda 'reelpolitik' ile malul olduğunu keşfettiler. Kendi halklarına Batı'nın ikiyüzlü olduğunu söyleyip duruyorlar ve Batı'nın çıkarları çerçevesinde idealleri çiğneyerek aldığı her karar sonrasında, 'Bakın biz haklı çıktık!' diyorlar.

İNSAN HAKLARI KARŞITI KOALİSYON

Bu yolda Rusya blokunun en büyük başarısı, Donald Trump'ın seçilmesiyle birlikte ABD'yi de 'insan haklarını anlamsızlaştırma' kampanyasına çekmek oldu şüphesiz. Buna İngiltere'nin de Brexit sonrası tutumu eklendi. Böylece uluslararası kurumların değil aslında 'süper güç' ABD'nin (beraberinde İngiltere'nin) baskısıyla (sopa ve havuç) devletlerin 'demokrasi ve insan hakları' reçetelerini uyguladıkları ortaya çıktı. ABD'nin BM vizyonunun uygulanması yönündeki finansal yardımları olmadığına ya da Çin gibi bir diğer 'süper güç' tarafından 'dengelendiğinde' üçüncü dünya ülkeleri ya da gelişmekte olan ülkeler, kolaylıkla bu hedeflerden sapabiliyor çünkü. Bu da 'disruptive' dış politikanın başarısını gösteriyor. BM hedefleri ülkelerin liderlerine 'daha az güçlü olmayı' salıqlarken, Rusya ve Çin'in 'havuçları' bu liderlere 'sınırsız otoriterlik' vaat ediyor.

ABD'nin dış politikadan 'insan hakları' kavramını silmesi ve diğer ülkelerle 'salt ticari ve siyasi çıkarlar' ekseninde ilişki kuracağını ilan etmesi özellikle Çin'le giriştiği ekonomik rekabetin bir yansıması olarak görülebilir. Küresel pazar üzerinde hâkim olma ve daha çok 'meta satma' üzerine dönen bu rekabet, zamanla siyasî önceliklerin de değişmesini sağladı. Aynı şekilde Avrupa'nın ciddi bir pazar olarak gördüğü Türkiye'yle ilişkileri 'son noktaya' kadar sürdürme eğilimi, ticaretin öncelendiği küreselleşme ve karşılıklı bağımlılık (interdependency) ilkelerinin zayıf karnı olarak karşımıza çıktı. Donald Trump'ın 'özgür dünyanın liderliği' idealinden vazgeçmesiyle birlikte ilk iş olarak BM ve NATO gibi kurumları 'sorgulamaya' başlaması bu bakımdan bir tesadüf değil.

Rusya blokunun en büyük başarısı, Donald Trump'ın seçilmesiyle birlikte ABD'yi de 'insan haklarını anlamsızlaştırma' kampanyasına çekmek oldu şüphesiz. Buna İngiltere'nin de Brexit sonrası tutumu eklendi. Böylece aslında 'süper güç' ABD'nin baskısıyla devletlerin 'demokrasi ve insan hakları' reçetelerini uyguladıkları ortaya çıktı.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Avrupa'da yaygınlaşan 'insan hakları' kavramı, bizi bugüne kadar vahşi kapitalizmin etkilerinden koruyarak, bireysel özerkliğimize katkıda bulunuyordu. İnsanların bir kez daha hırslarının esiri olmakla sınırdığı günümüzde ise, ekonominin ve siyasetin terimleri, sosyolojinin ve antropolojinin içgörülerine galip gelecek gibi duruyor.

Başakşehir, Avcı ile istikrarı yakaladı

EFE YİĞİT

EfeYigit@Tr724.com

AFP

ÖNCELERİ İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı olduğu için Büyükşehir Belediyespor olarak adlandırılan ve daha sonra Başakşehir Belediyesi'ne bağlanan Başakşehir takımı, çok değil 5 yıl önce ligi 16. sırada tamamlayıp Süper Lig'den düşmüştü. 2014'te teknik direktörlük koltuğunu eski hocası Abdullah Avcı'ya emanet eden ve o günden bu yana istikrara kavuşan Başakşehir ekibi, son 3 sezondur ligi ilk 4'te bitiriyor ve geçen sezon şampiyonluk yarışını son haftalara kadar taşımayı başardı. Ancak gerek yönetim gerekse de sponsorlarından ötürü üzerinde 'devlet destekli takım' yaftası bulunuyor.

GEÇEN SEZON LİĞİN SÜRPRİZİ BAŞAKŞEHİR'Dİ

2016-17 sezonu şampiyon Beşiktaş hariç büyük takımlar için fiyaskoydu. Trabzonspor ilk devrede aldığı kötü sonuçlar sebebiyle daha ligin ortasında havlu attı. Galatasaray ve Fenerbahçe ise istikrarsız sonuçlar yüzünden şampiyonluk potasına bir türlü yaklaşamadı. Beşiktaş'ı şampiyonluk yolunda zorlayan tek takım ise Başakşehir oldu. Abdullah Avcı, 3 büyüklerde forma şansı bulamayan oyuncularından kurduğu takımıyla başarılı sonuçlara ulaştı. Kariyerinin sonuna gelmiş, yaşlı

bir kadrosu vardı Avcı'nın ama bu tecrübeyi avantajla çevirmeyi bildi.

Son 3 yılda iki kez ligi 4. sırada bitiren Başakşehir geçen sezon gelen lig ikinciliğinden sonra artık şampiyonluğu oynayacak bir takımı oluşturmak için kolları sıvadı. Geçen Ocak ayındaki ara transferde takıma kazandırılan Togolu ünlü golcü Emmanuel Adebayor, Başakşehir'in en önemli kazançlarından biri oldu. Adebayor, Arsenal, Real Madrid, Manchester City ve Tottenham gibi üst düzey takımlarda top koşturmuş kaliteli olduğu kadar sorunlu bir isimdi. Ancak Adebayor'un Başakşehir dönemi çok farklı geçiyor. Futbolun problem çocuğu Adebayor gitmiş yerine takım oyunu oynayan, arkadaşlarıyla iyi anlaşan biri gelmiş. Kafası sadece futbolla meşgul olunca Adebayor, takıma beklenenin üstünde katkı yapıyor.

2014'te teknik direktörlük koltuğunu eski hocası Abdullah Avcı'ya emanet eden ve o günden bu yana istikrara kavuşan Başakşehir ekibi, son 3 sezondur ligi ilk 4'te bitiriyor ve geçen sezon şampiyonluk yarışını son haftalara kadar taşımayı başardı.

YİNE TECRÜBELİ İSİMLER KADROYA KATILDI

Bu sezon takıma katılan en önemli isim yıllarca Premier Lig'de top koşturan 31 yaşındaki Fransız sol bek Gael Clichy oldu. Bonservis ücreti ödenmeden takıma kazandırılan Clichy, Club Brugge maçında Adebayor'a

yaptığı asistle kalitesini göstermiş oldu. Yıllarca 3 büyüklerin transfer listesinde olan ancak bir türlü transferi gerçekleşmeyen Mevlüt Erdinç bu sezon Başakşehir'in yolunu tutan bir başka isim. Kaleci Mert Günok, Kerim Frei, Gökhan İnler, Tunay Torun, Aurelien Chedjou Süper Lig tecrübesi olan, kalitesini ispat etmiş isimler olarak artık Başakşehir için ter dökecek. Yine Hollanda şampiyonu Feyenoord'dan transfer edilen 30 yaşındaki Eljero Elia da önemli bir isim. Bu arada takım genç yeteneği Cengiz Ünder'i kaybetti. Roma'ya 13,4 milyon Euro'ya giden Cengiz Ünder takımına hatırı sayılır bir para kazandırdı.

TAKIMIN İSKELETİ SAĞLAM

Başakşehir'in başarısında istikrarlı oyunuyla takımın iskeletini oluşturan Emre Belözoğlu, Mahmut Tekdemir, Edin Vicsa, Marcio Mossoro ve kaleci Volkan Babacan'ın katkısı büyük. Özellikle Emre Belözoğlu ilerleyen yaşına rağmen sahada takımı bir maestro gibi yönetiyor. Hırsından bir şey kaybetmeyen Emre, öldürücü paslarıyla birçok gol pozisyonunun hazırlayıcısı. Emre'yle Mahmut işbirliği takımın orta sahada rakiplerine üstünlük kurmasını sağlıyor.

Şampiyonlar Ligi 3. Ön Eleme maçında Belçika'nın Club Brugge takımını eleyen Başakşehir, her iki maçta da ortaya koyduğu oyunla lige hazır oldu-

ğunu gösterdi. Daha önce Türk takımlarına karşı kaybetmeyen Belçika takımı, özellikle İstanbul'daki maçta hiçbir varlık gösteremedi. Rakibine alan bırakmayan, orta sahayı hızlı geçen Başakşehir'de yeni transferlerin takıma çabucak uyum sağladığı görüldü.

SEYİRCİ YOK DEVLET VAR!

Ancak Başakşehir'in iki büyük handikapı var. Biri takımı destekleyecek ciddi bir seyirci kitlesinin olmaması. Diğer ise 'devlet destekli takım' olarak anılması. Geçen yıl şampiyonluğa oynayan bir takım olmasına rağmen maçlarını 3 bin 200 seyirci ortalamasıyla oynadı. Şampiyonluk yolunda seyirci desteği olmazsa olmazdır. Seyirci hem kendi oyuncusunu motive eder hem de rakibe baskı kurar. Başakşehir bu avantajdan mahrum. Devlet takımı meselesi ise malum: Başkan Göksele Gümüşdağ'ın Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın eşi Emine Hanım'ın akrabası olması, kulüp sponsorlarının kamu kurumlarından oluşması. Bu durum diğer takım taraftarlarının Başakşehir'e olan sempatisini ortadan kaldırıyor. Son Club Brugge maçında tribünde açılan Erdoğan posterleri ve 'Başkomutan' pankartı bu imajı daha da güçlendirdi. Sporun siyasetle bu denli iç içe olması Başakşehirli oyuncuların emeklerini gölgeliyor.

Başakşehir'e gelenler

OYUNCU	YAŞI	GELDİĞİ TAKIM	ÜCRETİ
KERİM FREİ	23	BİRMİNGHAM	1,5 MİLYON EURO
ELJERO ELİA	30	FEYENOORD	1,1 MİLYON EURO
ATABEY ÇİÇEK	22	BANDIRMASPOR	1 MİLYON EURO
GAËL CLİCHY	31	MANCHESTER CITY	BONSERVİSSİZ
TUNAY TORUN	27	KASIMPAŞA	BONSERVİSSİZ
MEVLÜT ERDİNÇ	30	HANNOVER 96	BONSERVİSSİZ
MERT GÜNOK	28	BURSASPOR	BONSERVİSSİZ
AURÉLİEN CHEDJOU	32	GALATASARAY	BONSERVİSSİZ
GÖKHAN İNLER	33	BEŞİKTAŞ	BONSERVİSSİZ

Şimdi e-gazete zamanı!

HEMEN ŞİMDİ ABONE OLUN, GERÇEKLERDEN HABERİNİZ OLSUN!

ABONELİK İÇİN TIKLAYIN

EN İYİSİ ESNEMEMEK!

ÇOKYORULDUĞUNUZDA ya da uykunuz geldiğinde esnersiniz. Araştırmacılar henüz sonuca varamasa da esneme bir tür uyku görünümü hali olarak tanımlanıyor. Niçin esnediğinizi destekleyen çok az araştırma var. Ama buna yönelik sayısız teori bulunuyor. Öncelikle sadece yorgun olduğunuzda esnemiyorsunuz. Söylendiği gibi oksijen eksikliğini de yansıtmıyor. Derin nefes alamamaya tepki olabileceği belirtiliyor. Araştırmalar, can sıkıntısıyla arttığını gösteriyor.

Bulaşıcı olduğu tezi doğrulanmış durumda. Bir araştırmada, esneme videoları izleyenlerden yüzde 50'sinin esnemeye başladığı saptandı. Bu durum hayvanlar arasında da aynı. Sahibinin esneme sesini duyduktan sonra köpeklerde esnemeye başlıyor. Hatta esnemeyle ilgili bir şey düşündüğünüzde ve okuduğunuzda esnemeniz tetikleniyor.

Yapılan bir başka araştırmaya göre ise, esneme yakın arkadaş, dost, akrabalar arasında en bulaşıcı halini alıyor. Bir kişiyle genetik ya da duygusal olarak bir bağınız varsa esnemeye yakalanma şansınız daha yüksek. Çünkü Empati teorisine bağlı olarak, yakın arkadaşlar ve akrabaların birbirine karşı olan hislerinin daha güçlü olduğu kabul ediliyor.

HASTALIK BELİRTİSİ OLABİLİR

Arkasında bilimsel bir açıklama olmasa da esneme uzunluğunu 6 saniye olarak kabul ediliyor. Bu sürede kalp atışı hızlanıyor. Esnedikten sonra vücudunuzda birtakım psikolojik değişimler oluşuyor. Aşırı esneme bazı durumlarda ciddi uyku eksikliğini arkasındaki sebep olabilir. Bu da kalp ya da beyin sorunlarına işaret edebilir.

BUNLARI YAPIN SOĞAN GÖZÜNÜZÜ YAKMASIN!

Soğanı hazırlama ve kesme tekniğinizi değiştirerek göz yaşlarınıza engel olabilirsiniz. Soğanları soymadan veya kesmeden önce 30 dakikada buzdolabında soğutun. En son kökünü soyun ya da kesin. Çünkü soğandaki sülfürik bileşenler en yoğun olarak kökünde bulunur. Keskin bıçak kullanın. Böylece dokular üzerinde daha

az baskı uygulanır ve sülfürik bileşenlerin salınması en aza iner. Keskin bıçak dilimlemenizi kolaylaştırır ve soğanın buharıyla temas etmenizi en aza indirir. Doğrarken pencere açın ya da kokulu bir mum yakın. Mumun sıcak alevi gözyaşına neden olan buharı çeker ve havaya yayılan buhar miktarını azaltır.

KÜNYE

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Selim GÜNDÜZ | SelimGunduz@Tr724.com

HABER DİREKTÖRÜ

Sefer CAN | SeferCan@Tr724.com

YAYIN KOORDİNATÖRÜ

Ali Mirza YAZAR | AliMirza@Tr724.com

YAZIŞLARI MÜDÜRÜ

Erman YALAZ (Web) | ErmanYalaz@Tr724.com
Kemal AY (e-gazete) | KemalAy@Tr724.com

TASARIM

Alper UYANIK | AlperUyanik@Tr724.com
Zülfikar ALİ | ZulfikarAli@Tr724.com

SOSYAL MEDYA EDİTÖRÜ

Ömer Özdemir | OmerOzdemir@Tr724.com

İMTİYAZ SAHİBİ TEMSİLCİSİ VE HUKUK DANIŞMANI

Mehmet YILDIZ | MehmetYildiz@Tr724.com

REKLAM | info@Tr724.com

E-GAZETE | Egazete@Tr724.com

egazete.Tr724.com

www.Tr724.com

irtibat@Tr724.com

@Tr724com

/Tr724com